

20 אשׁוּר הַבַּאֲתִי כִּי רָעָה, וְלֹאִי לֹא הִנֵּחֵהּ נְהִיחֶהּ;
וְעַל פִּטְרוֹקְלוֹס, וְכִיבִיב לְחַלֵּל הָעָרִם גְּלוּמִים,
יֵקֶן כִּי הַקְּטוֹר הַנִּהְדָּד נִשָּׂא מַעֲלִיו אַחֲ-בְלִיָּי.

25 וְכִּהֵן סָתָה, וְעִנְנָה הַשֶּׁבֶה שְׁלֵ-עֵצֵר עֲטַמָּה.
וְכִּסְוֵי בְּנֵי־דָוִד בְּשִׁתְּמִים הָאֵבֶק הַמִּפְסָסִים, וְאִפְרָיִם
וְיִשְׂרָאֵל-וְשֹׁשׁוֹת הַנִּשְׁחַת אַחֲ-הַדָּרֶת פְּקִיר הַנְּבִאִיִּם.

30 וְכִּי הָאֵפֶר הַשְּׁחוֹד כַּחֲנֹת הַנִּקְטֵר יוֹ עֲלִיָּו.
וְעַל פֶּאֶבֶק לֹאֲרִיז וְעַלֹּא כְּלִי-קוֹמָתוֹ הַשְּׁחַטָּה,
וְכִּבְּ וְחַלְשׁ בְּיַדִּי אַחֲ-מַחְלָפּוֹת רֹאשׁוֹ הַנְּבִאִיִּם.

35 וְשֹׁשׁוֹת לֹב אַחֲ-קוֹלֵוֹ הַשְּׁשִׁחוֹת, כְּלִי-אֵלֶּה שְׁשִׁבְרָה
וְשֹׁשׁוֹת מִפֶּאֶב לֹב אַחֲ-קוֹלֵוֹ הַשְּׁשִׁחוֹת, כְּלִי-אֵלֶּה שְׁשִׁבְרָה
וְשֹׁשׁוֹת מִפֶּאֶב לֹב אַחֲ-קוֹלֵוֹ הַשְּׁשִׁחוֹת, כְּלִי-אֵלֶּה שְׁשִׁבְרָה

40 וְשֹׁשׁוֹת מִפֶּאֶב לֹב אַחֲ-קוֹלֵוֹ הַשְּׁשִׁחוֹת, כְּלִי-אֵלֶּה שְׁשִׁבְרָה
וְשֹׁשׁוֹת מִפֶּאֶב לֹב אַחֲ-קוֹלֵוֹ הַשְּׁשִׁחוֹת, כְּלִי-אֵלֶּה שְׁשִׁבְרָה
וְשֹׁשׁוֹת מִפֶּאֶב לֹב אַחֲ-קוֹלֵוֹ הַשְּׁשִׁחוֹת, כְּלִי-אֵלֶּה שְׁשִׁבְרָה

45 וְשֹׁשׁוֹת מִפֶּאֶב לֹב אַחֲ-קוֹלֵוֹ הַשְּׁשִׁחוֹת, כְּלִי-אֵלֶּה שְׁשִׁבְרָה
וְשֹׁשׁוֹת מִפֶּאֶב לֹב אַחֲ-קוֹלֵוֹ הַשְּׁשִׁחוֹת, כְּלִי-אֵלֶּה שְׁשִׁבְרָה
וְשֹׁשׁוֹת מִפֶּאֶב לֹב אַחֲ-קוֹלֵוֹ הַשְּׁשִׁחוֹת, כְּלִי-אֵלֶּה שְׁשִׁבְרָה

שיר שמונה עשר

תשובת אבילס, עצרת הסדרים.
מעשה פלי המלחמה.

ככה נלחמו שם כאש מתלמחת אֵימָה.
אך אנטוליכוס כמחר לחרוד הפשוטה לאכילס.

מצאו עומד אל-מול פני-הספינוס, אל רמות-החרטום,
לפני מהרהר ודואג, פורקרה זה אשר כפר קרה.

נאמנו קשה ויאמר אל-נפשו הנדיבה:
"אוי לי שלמה שוב נסים אביים יפי-המלקחפות
מנוסת-איקה בעמק אל-האניית השחרורות?

אולי המיסו עלי האלים השואה ומחלה,
אשר נבאר לי אפלי, הגיזה עמידות סכאנה,
אשר בעודי בתיים, והגבור בין המרמדינוים

יפל בחרב הסריוים וזונת אור שקמש מופיעי
נדאי, כפר מת בדרמטיסוים, פטרקולוס הגבור, המעשיל
הנה קלא טיי דרדי: כי חכמה טאש האולקלמ,

שוכה מיד אל-הספינוס ואל-מתגר בהקטור הגבורים,
עודו הוגה ומתרהר בלבו ונפשו הדבריים,
והנה כא אטיולוכוס בדיסטור הנעלה ויגש,

חמות דקסיוקיו נגרות, ניגד הפשוטה הרעה:
"אוי לי, בדרפסלס הגבור, המונה לשמע הפשוטה

99-71
 75 יילדי, לקח זה חכמה מהיגון וקנו בלפרי
 ספר, אל מעלים ממני. והנה קמה נתינתה
 אשר שאלת מזב, כפרשך אליו פפיד,
 והו כל-בני-האביים דחוקים על-זנב האנזיות,
 וחתיים בצרה ועני עדי-אין למו אמה לחושיע'.
 נאנת קשה אכילס מהידי-הרגלים ונעו:

70-46
 50 נמרטס, אפסבדס אף קליאנפס עקתו,
 שם קליפנה, ניירה וגם גופה ומירה,
 אורייתה וגם אמתיה ופת-החלמלים,
 והמר בנות-נרים השוקנות בתהומות היים וכמצוליה.
 מלאו הפערה האורה, מתוקפות על-לכותותו
 פלו, נשאר את-קולה או חשים נמעו ותאמר:
 ישמענה, אחיותי בנות-נרים, למעו מדענה גם אמתו
 פלכו הרעה מצאתני, מדוע פה נפשי חשות.
 אוי לי, עלובה, לאם הטוב בגבורים לפידיו
 הגבו לדתי בוג, שפחתי בן חמים ואדיר,
 ראשון בקהל הגבורים, וישגשג כחטור הרענו.
 אכן גולתיו בנצר פתלמת שדה-זרע פורתי,
 ובאנזיות הנפסות שלחתי אל-חומת עיר אליון
 ללחום בטרוריים: ואולם לא אשוב ואצא לקראתו
 פשוכו מן-המלקמה אל-ביחו הננהדך של-פלא.
 אפס גם בעודו בחיים רואה פני שמש פני יחל,
 הנה נשבר קנת חלקו, אני מצרת יד מהושיע.
 עמה אחישה ורארה את-ילדי אהבתי ואשמע
 צרה נשבר פאותה, ואס-נמנע מבה כמלקמה'.
 פכה אמרה תמונה המערה, גם הנה אחריה
 הלכנו ולפסנו דמעינה, ומי ים נבמעים לפנותו.
 עדי-שפאו עדי-ארץ הטרוריים, שמנת-המקצוע.
 עליו זו אחר זו על-החוף, ששם סביב לאכילס
 מהידי-הרגלים נחמות אניות המרמזותונים.
 עמדה אמו הגבירה על-ידי, והוא נאנת קשה,
 נשאה את-קולה וחבר, נחמקן לראשו של-ילדה,
 מר הייללה ומינב, ותאמר את-אמרות-הכנה:

80 אפס שלמה לי אלה ורעי עמיתי איננו,
 ופל פטרודקולוס, אנכי אהבתי מקל-רעי עמיתי.
 נקר לי ראשו כראשי, ויאבד, והקטור הוא נשא
 גליו מעליו, אדירים ונאים, נפלאים לעיני,
 אשר נחננו רגלים האשפר הנקר לפלא,
 אמתו יום בו נהגנו ליציע-אדם ברחמנותה.
 85 טוב היה אלו נשארתי בים ובין בנות-האלמות,
 ונקיה פלא לו מוצא אשה בין כל-בנות-האדם.
 עמה גם נפשה השוחמת מעצור גזון וצרה,
 נגד כי יפל פנופלים, ונעו כי לא תמגשיחה
 עוד כשוכו אל-ביחו, כי נפשי לא תמו לי לחזות
 ויים בין בני-האדם עדי-שלא נפל בקמי וכפר
 הקטור הננהדך ויפח את-נפשו בכפי וכפר
 נקטיו את-רעי פטרודקולוס, את-בנו של-מניטיוס הננעלה'.
 90 חטים שפכה דמעינה, ומעו לאכילס ותאמר:
 יבני, כדקרה אסיהנה, ומצרו נמיו על-ארץ:
 וקטור אסיהנות, וממר נקרב נה יוקד גם אמה'.
 נאנת קרה אכילס מהידי-הרגלים ונעו:
 "אפל לו מתי מני, וביעו לא השתי לעזרת
 רעי אהובי שפפל וימת פה הרחם מארצו:

70
 60 פלכו נשבר קנת חלקו, אני מצרת יד מהושיע.
 עמה אחישה ורארה את-ילדי אהבתי ואשמע
 צרה נשבר פאותה, ואס-נמנע מבה כמלקמה'.
 פכה אמרה תמונה המערה, גם הנה אחריה
 הלכנו ולפסנו דמעינה, ומי ים נבמעים לפנותו.
 עדי-שפאו עדי-ארץ הטרוריים, שמנת-המקצוע.
 עליו זו אחר זו על-החוף, ששם סביב לאכילס
 מהידי-הרגלים נחמות אניות המרמזותונים.
 עמדה אמו הגבירה על-ידי, והוא נאנת קשה,
 נשאה את-קולה וחבר, נחמקן לראשו של-ילדה,
 מר הייללה ומינב, ותאמר את-אמרות-הכנה:

עמקה לו תשים, האלה לה רגלי-הפסח, ותאמר:
 "אמת נכונים דבריה, נקודי, והיא לא לתקוף
 לצאת לישע רעיד כצד למו, להסיר השואה:

130 אפס כלי מלחמהך הנארים, נחשת נוצת,
 ופה כרדי אנשי-טרונק, כי הקטור מנופה-מקובע
 ולשם לשקמו מתגארה, אף כי אנכי אומת,
 ורבה לא ירבה להפאר פאלה, כי ימו קבר קרב.

135 אמה העצור (אל-תמצא עוד לעבודתו של-אדם,
 עד אם-שבתו הנה, וראית אותי קציף.

140 מור עם-שחר אבואר, אד מורח השמש בקדום,
 אביא הנשק הנארה, מעשה הפיסטוס המושל,
 קנה הביעה ותשט מעל פנה מעל-גבור-חיל,
 מוקף אל-אחיו-היה, אל-אלות-הפנים, ותאמר:

145 ישקה רדך נא, אחיותי, פחית הים רחב-היודים
 ורא-אתפני מושל הפנים הישיש, במשפנות אבינו,
 לו ספרנה הכל ואעלה באילי-פוס הגדול,
 אלה לבקש אתפני הפיסטוס המקהל-ל-בתכונה,
 אלי יתו לבני את-הנשק הנאה המכהיק".

150 קנה הביעה, ותנה בתחומות הפנים ירדך,
 ותשט, לה רגלי הפסח, נחפזה אל-פסגת אילי-פוס
 להביא הנשק הנארה לבנה אשר אהבה נפשה.
 והיא רגליה נשארה לאילי-פוס, וכני-האצייים
 וטם בקול פתדים מפניו של-דקטור החורג-צבוקים,
 עד-שהגיעו בנוקסם עדיים הלסקפונטוס והספינות.

155 וס את-פטרולקולוס מרע אכילס לא היי מוציאים
 נחיה-האצייים עדיי-המקחות מקרב החצים,
 עו-כי שוב הדבקיתה החיל הרב והסוטים,

100 נפקד קמולו ואייני לבה לו לעזרה בצרה.
 עקה אין אני שוב אל-ארץ אבותי אהבתי,
 גם את-פטרולקולוס אני לא הושעתו וגם את-מרעי
 את-האחרים, כי רפיים הכניע פה הקטור הנעלה.

105 שוקה אני באגיות, לשוא מעמקה לארץ -
 גבר עולה בקטל על-פל-האצייים העושים
 שריו-נחשת, אף כסודעים, אחרים מה-טורבים ממני.

110 יאכד ונכחד השדון, הקסדה מאזם ואלים,
 והצף מקשה לבית הגדולים כהממי האדם.
 הנה ראשיתו מחוקה מדכש בתודו קלב-גבר
 אחר ותלטה תלדך וגדל, יהאפד פישו-
 קנה העלה אפי המושל-קעם אנמקנון:

115 אף מה-שארע קבר ארעו ואם-גדל שברנו השברנו,
 צריף לכבש הלב בחבנוג, כי נטל עלינו.
 עמה אלה ואנקקה את-דאשו חתכיב של-רע,
 אמצא את-הקטור, נאחר אקזס גם אתפני מוחי,
 וכן אם-פני מור - וישעה, וכן עצת יתר האלים.

120 אין איש שנמלט ממנות, ואף-גם תרקלס האדיר,
 אשר פורקונוס המושל אהבו מעל-בני-האזס,
 נגזר גם הוא ביד הגורה ותרונה הגדול של-הרה:
 פן גם אנכי, אם-אכן זוהי קנת חלקי, כסחה
 אשפכ כיי-אמתי, אף עמה עוד אשאף לשם ולחלה.

125 רבות נשים כטרוליה ורבות מנשי הדודנים
 גבותהו-שדום תובשנה בשתי כפותיהו ומעתו
 על-לתיקתו הרבות אף תאננה משבר:
 לכו תדענה, כי הרבה בולשתי' מבוט במלחמה:
 אל-תעצריני מלחם ואם-גם אהבתני, לא אשקעו!"

ענה אכילס הנעלה מהיר-הרגלים ויאמר:
"איריס, הגידי לי מי הוא האל אשר שלחך לי מלאך?"

ענתה לו איריס המהירה המלה-ברוח ומעו:
"הנה שלחמני אליך, שנקבת חייך ונכס המהללה;

ואם נכס שוכר-המורמים איננו יודע, גם יתור
בני האלקנות, כלי-יושבי אולימפוס הנעצר-בשגלים."

נשא אמרתו אכילס מהיר-הרגלים ויאמר:
"איכה ארדה לקטל וכלי בידו אנשי טרויות?

עד אמדיא חשוב אלי ואראה אותה בעיני.
ואמרה להביא הננשן הנאות מאת פני-הפסיטוס.

אני יודע כלי-נשק נהוד של-אתר לי יאה,
בלתי צנחני של-אנס, ממנו של-בני של-טלמון,

אך מבטחני, הוא טרוד ופיו מחלוצים ולחם
נרמחו האלים וסביב לגונת פטרקולוס התלל."

ענתה לו איריס המהירה המלה-במשפחה-פרות:
"אכו ידענו גם אננו, בליד הנאים ביד אותי,

ואם קרב אל-המעלה והופע לעיני הטרויים,
אולי יעצרו מלחם, כי יתח לבכם לראותה,

וארה לבני-האכיים השואפים-קרבות הרוחה
לש בצר, ואס-גמס-קצרה הפנוחה על-שדה המערךרה."

נקה הפייעה, ומעף לה איריס מהירת-הרגל.
אצלי ויד-זואס קם והתניעב: אמתה

עשתה את-הכתפיו העשות האייגים מרבת-הגדילים,
עון עשרה לראשו האלה הנפלאה פאלומ,

עניי-זוקב פמרתו, ואש מתלקחת מעליי.
ישל לעשו מתאבד העולה שמוקה מקרית,

והקטור בנו של-פריאמוס קודם פאזן בליקה.
שילש פיעמים חקקה אז הקטור ננהוד ברגליו,

רוצה לקשכו בכס וקורא לטרואים פתיל.
שילש פעמים דחמה שני האנשים מקומם,

הם הנאנררים בגבורה; אך הוא הפוטס קעז
יש שהתפרץ בקמזו אל-פני המלהקה וליש אשר

עמד הריע בתיל, לא פנה את-ערפו גם פעם.
זמקה לאררה הסוער, שרועים בשדה לא וכלי

לגרש אותו מעל-בשר טרפו, כפי-רעבה בטנו,
פקה לא וכלו גם שני האנשים חמושי-הנשק

לגרש את-הקטור, את-בני של-פריאמוס, מעל המפלה.
והנה מושכו נוחל החמלה הגדולה בארץ,

אזני לא ורדה אז איריס מהירת-הרגל פרות,
חשה מלאה לאכילס מפסנת אולימפוס, ונתלץ.

נתבאה לכל מזואס ויתר האלים, כעז הרה,
קרבקה המתנעבה, ומעו ומאמר את-אמרות-הפנף:

"קומה, בדרפלים, התנער, האים באדם פארזי;
הוישע לפטרקולוס אשר בגלילי הקטל האים

מול-פני הספינות, ונקרים שם הורגים אלה את-אלה.
אלה מגנבים פתם ובעו עלי עזי גויית התלל,

ואלה, בני-טרואיה, להוטים לקשכו אל-אילוס הנשפה,
מרה פרוצה לרוחות, וקמטור הנהוד על-פלים

נכסף לקשכו, כי לבו הוא ויטחנו לחמיו
ראשו מעל-צנארן הרה ולתקעו בימדות.

קומה התנער, הו חרפה תשבר לבכה, לבי-גבור,
אשר ותיקה פטרקולוס למשתק לכלבי הטרויים.

מלזן הוא לה, אטיטיילו בתלל המוס להשתחוויו"
מלזן הוא לה, אטיטיילו בתלל המוס להשתחוויו"

205

200

195

190

185

155

150

140

235 שופר דמעותיו תחמות, מטפיל ברעו הנאמן
 מטיל לפניו באלקמה שסוע בנחשת תחוד.
 הוא הוא שלחו בקטל ויחן לו סוסים נרנב,
 עקה לא וכה לקדם בשלום אתפניו פשונו.
 והרה הנבירה גזלת-העין הוירייה השמש
 אשר לא-ידע-מנוח פמי האוקינוס על-פרח.
 שקע השמש, וינח חיל האפיים הנעלים
 מרהמלהמה הגזלה, מקטל-הנועות האים.
 ואנשי-טריויה גם המה, השבים מקטל-הנועות,
 נמתו סוסיהם השתירים מעל-המקרקכות הנאות,
 קראו מועצה ובערם הרקרו לערוך סעודה,
 וכמועצה עמידו נצבים, לא הרחיב איש בנפשו
 שבת, כי חמו נבהלו, וביעו הופיע אכילס
 שוב והוא נצער ימים רבים מקטל-הנועות.
 פחה אוי פולידסס הנכון בן-פנתמוס ונדבר,
 הוא הוא האחד שראה עמידות נמים עברה,
 היה רעו של-הקטור, פלילה האחד נולדו:
 אחד מצין בדבור, ואחד מהלל בכידון,
 לפי מתכונן לטובה, נודבר באוני המקהל:

240
 245
 250
 255
 260

210
 215
 220
 225
 230
 235
 240
 245
 250
 255
 260

260
 255
 250
 245
 240
 235
 230
 225
 220
 215
 210
 205
 200
 195
 190
 185
 180
 175
 170
 165
 160
 155
 150
 145
 140
 135
 130
 125
 120
 115
 110
 105
 100
 95
 90
 85
 80
 75
 70
 65
 60
 55
 50
 45
 40
 35
 30
 25
 20
 15
 10
 5

260
 255
 250
 245
 240
 235
 230
 225
 220
 215
 210
 205
 200
 195
 190
 185
 180
 175
 170
 165
 160
 155
 150
 145
 140
 135
 130
 125
 120
 115
 110
 105
 100
 95
 90
 85
 80
 75
 70
 65
 60
 55
 50
 45
 40
 35
 30
 25
 20
 15
 10
 5

לשם ולתהלה בארץ וקבדה בנזכב ונתשת,

290 אולם עתה כבר אפסו כל אצרות-העיר מבתיך,

ורבה סגולות כבר נמקרו לפרזיגה ולארץ מאונתה,

למדינות אשר חררה כנו אתה ואם הגדול,

אפס עתה סגני בדיקרונוס העזרים המהלה

אצל הספינות, ונלחץ את-בני-האכזבים היקפה.

295 ומה אל-תיעץ כאלה, הוי, חסר-לב, קבר-עודה,

איש מדי-הסודרים לא ישמע בקולה, ואנכי לא ארשה.

מה עצה, ושמעוכם בקולי וככה גם תעשו:

ורכו סעודה הערב בפחמה פלגה ופלגה.

שמעו לנבכם לשומרים, כלי-איש יהיה ער על-מקומו.

300 ואיש מדי-הטוררים הנראה, ולבו אמ-חרד לחונ,

עפוד חננו לעם, והיה לצרכי העצבור.

ששע ויהנו הללו, מדינותו לבני-האכזבים.

חזר בכמר עם-שחר נודדו בכלי-מלחמתנו,

ועיר וועותיו של-ארס על-ידי האזיות הגדולות;

305 אולם אם-אבו התנער אכזלים על-ידי האזיות,

אוי לו אם-רצה להלחם, אנכי לא אנוס מקטל

שעור משאות-הוועות; אך אצא לקראתו ואעמד

תמו ויחול או הוא או אנכי המהלה הגדולה.

אם לא ישא כל-פנים ומאבד האומרים לאבדי,

נכה דבר או הקטור; והטוריים הריעו לעשתו.

310 וקיי חלב, אשר לקחה בידכם או פלס-אתמה,

אשר נאמתו להקטור יועץ העצה הרעה;

ואם עצת פולידוס הטובה לא ישרה בעיניכם,

אאלו ארחם הערב בפחמה, ובני-האכזבים

315 יעני-אמתו תלגלה לפטרוקולוס ומרה נאמתו.

לבו כי רם בו וגבה, ולא רצה בנדאי להיות

שוהה בשדה הלז בו בני-האכזבים והטוריים

יחד חלק כחלק מנעמו של-ארס בחלקו;

אפס יצא וילחם פה על-העיר ונלשיה.

רבה נשובה למעודה, שמהו נא בקולי רבו יקום.

ליל-האמברוקסיה אך הוא שעצר בעד נכד-איקוס

מהיר-הרגלים; אך קטר, אם-ימצא אותנו בשדה,

יפרוץ וקל-פוליו עליו וירדעמם האיש נא-תחננתו.

ישמח נא-יש שישקלט משנו על-נפשו אל-אליו

קרית-המדיש, ורבים בני-טרונה שישקלום הנקבים

אף חרמנים - מי יתו וחרמק הבשורה מאונו

והיה כי תשקעו בקולי - אף אם-תעצבו אל-לככם -

נציב חילנו בשוק, נאולים לקרנה למחסה

מגדל-יעו ותשער חרם, שדלתותיו ארפות

ומהצאעות-תחלוקות, נמגרות על-בדית-אדירים.

קטר השכם בכמר עם-שחר נחלץ תמשים,

נעל החומות הגבוהות, נאוי לו לאיש אשר נתפץ

לתגור מלחמה פה אצל החומות ויזנח הספינות.

שוב לשוב לספינה וסוקיו תולול-הצנאר

יהיו עינפים ורגעים מרועם מטביב לקרנה;

אולם לחוד העירה לא יעו בנפשו לעולם,

לעולם לא ילקדנה, נקדדמו הנקבים לאכליה.

ועומות התבוננו בו הקטור מנופרי-מקובע ויאמר:

יהוי, פולידוס, הפעם לא ישרו בעיני דבריה,

יעו ועצת כי נשוב נסגר במעודה הגדולה.

שפא עוד לא יגעמם משבת מסגרים בחומות;

הנה לפנים קרית פריאמוס נודעת פעמים

הנה לפנים קרית פריאמוס נודעת פעמים

345 פה הכיני אביליס הנצלה: ופקוד עלי רעיו
לשם חצובה אדירה עלי גבי האש – וימכרו
ויוח את גוית פטרוקולוס מעפר מגאל קוזמיס.
למה מלחמת תרופה עלי גב התצובה בלחב,
למה לחוקה תפלים, הריאנו העצים למנהג.
למה האש את הפטו החדד והרתיקה תפלים.
למה רחמיו תפלים בתוך אותה נחשת נוצאת,
למה אותו למשעי, סכוחו בשמן המבריק,
למה את פצעי בצרי, הדרת-שנה הצרי,
למה את פצעי במקה אף הליטוחו בדרקליל
למה רגלו ועד ראשו, ותכריח לכו מפעל.
למה כל-אוחו תלוקה כל-המקומדונים, נאכילס
החירטולגלים בתוכם, ניקבו מאד לפטרוקולוס.
למה נשא קולו ודובר להרה אחותו זו אשתו:
למה גדלת העינו התכונה, תפקת את-וקמה.
למה, גדלת העינו מהיר-הרגלים; פנראה,
למה תתנער אביליס מהיר-הרגלים; פנראה,
למה הדרת-השער פרי-כטנו לך המרה?
עמה לו הרה הגברכה גדלת-הענו ותאמר:
ענה של-קורנוס, האים, מה המה דברך דברתי
זוהם האדם לאדם פא ועשה את-פל-אשר זום,
למה פרי-תמותה הנחה, ועצה ומזמה לו זרים,
למה אני המצינה באלות, אשר תפלים
למה פת-מכבודם: פת-אלים אנכי, ולי גם נאמר
למה חוקת אנכי, ואמה המולך באלים.
למה אפנע מלשעות הרעה לטרוינים באפני?
למה נזפרו תמה, מספרים איש עם-רעהו,
למה לה רגלי-המספר, הגיעה להיכל הפיסטוס,
למה שיש לה רגלי-המספר, הגיעה להיכל הפיסטוס,

350
355
360
365

החל פיניקוס אביליס בקינה מקרה, התאבל,
שם את-פפתיו הנהוגת-במקרים על-חזו של-דעו,
נאמת מקרה נואמ כאוחו ארי ופד-זקנו,
אשר גול קמנו ציד-הצבאים את גוריו
בעברי יער מצל – שם הוא ונפשו אבילה,
כך הוא מעמק אל-עמק נאורב לעקבות הגבר,
אולי עוד ישגו, פי תבער מקחו נוראות, –
ככה נאמק מקרה, ויעו אל-המקומדונים:
יאינה, מה הבל פציתי כיום בו דברתי בהיל
אשר למניטויס הגבור, נאגכי נחמתו בדברך,
הנה אמרת פי אביא לאופואיס את-פנו זה המאגו,
אתר שנהרס את-אליו וקדו רב שלל וכוה.
אפס מהשכות בלב-איש, נעצחו של-זואוס היא תקום.
שנינו זה גורלנו להאדים את-פני האדמה
בארץ טרוינים, פי לא יקומו את-פני, פשוני,
בהיכל הפארתו, גם פלס מניני-המסויס הישניש,
גם הורחתי, היא תסיס, בשגם תסני אדמה.
אפס, פטרוקולוס, מהיותי יורד שאולה אחריך
לא אקברך עד אסכי הכאתי הנה את-פליו
יתד עם-ראשו של-הקסטור, הורגך זה אמיר-הקרות.
למה אני שוחטם שנים-עשר נערים בני-טרויה נחמדים
ועוד אני שוחטם שנים-עשר נערים בני-טרויה נחמדים.
למה חזרת-ש-רפתח בעברתי פי אתה נקלח,
למה שפכ עלי-יד האניות עד אם-הקומותי את-דברי,
למה תקוננה בנות-טרויה, בנות-זרדן מגולות-שדים
למה תספדנה בלילה ליוקם לך דקעות תשפכנה,
למה רכשנו בניגשה, בכידו אדירים זורע,
למה תמרכנו מלשכות עשירות של-בני-תמותה?
למה שיש לה רגלי-המספר, הגיעה להיכל הפיסטוס,
למה שיש לה רגלי-המספר, הגיעה להיכל הפיסטוס,

370
375
380
385
390
395
400
405
410
415
420
425
430
435
440
445

445
450
455
460
465
470
475
480
485
490
495
500
505
510
515
520
525
530
535
540
545
550
555
560
565
570
575
580
585
590
595
600
605
610
615
620
625
630
635
640
645
650
655
660
665
670
675
680
685
690
695
700
705
710
715
720
725
730
735
740
745
750
755
760
765
770
775
780
785
790
795
800
805
810
815
820
825
830
835
840
845
850
855
860
865
870
875
880
885
890
895
900
905
910
915
920
925
930
935
940
945
950
955
960
965
970
975
980
985
990
995

400
 וְהִינֵנִי, מַלְיוֹתֵי צוֹלַע; וְהִרְבַּח סִבְלֹתַי
 אֵלָּא שְׂמִינִי בְּחִיקָה אִזְ חָטִים וּמְצִינִי.
 וְאַבְרִינִימָה, זֶה בַח-הָאֱוִינֹס הַשֵּׁב עַל-כִּיבוֹתָיו.

405
 וְהֵשִׁיב שְׂדֵהֵי עֶמְקוֹ, עֲשִׂיתִי קִשּׁוּיִם,
 וְעִמְתִּי עֲגִיל־מַמְזוּלִים, שְׂפֹעוֹת, עֲנָמִים לְצַנְאוֹר,
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

410
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

415
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

420
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

425
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

430
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

435
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

440
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

445
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

450
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס
 וְהָאֱוִינֹס הַגְּדוֹלָה, וְהָיִם הַיָּם יִם-אֱוִינֹס

פְּוִי צֵד מִזוֹר מְחֻנֵּס בִּין כְּלִידֵיכֶלִי וְהָאֵלִים
 עֲשׂוּי נְחֻשָׁת, וְנִכְחֵד-תְּרִגְלוֹיִם הוּא כְעֲצָמוֹ כְּתוֹ.
 הוּא מְצִאֲמוֹ כְשִׁלְיָה מוֹיַע עַל-יַד הַמַּמְזוּמִים,

400
 כְּרִיד בִּיגִיעוֹ כִּי הַחֲקוֹן עֲשִׂרִים חֲמוּבֹת, לַחֲוִתָן
 עוֹמְדוֹת עַל-יַד כְּלִידֵי הַמַּמְזוּלִים בְּהִילָלוֹ הָעֲשׂוּי לַהַפְלִיא.

405
 עֲשֵׂה אוֹפְנִים מוֹקֵב פֶּחַח כְּל־כְּרַע וְכַרַע,
 אֲשֶׁר תוֹכְלָה מְבֹאֵה מַעֲצָמוֹן לְעֲצֵרַת הָאֵלִים,
 אַחַר תְּשַׁבְּנָה הַבּוֹקֶה - הַפְּלֵא וּפְלֵא לְעִין.

410
 אֵלֶּה כְּכָר גִּמְר עַד-כָּאוֹ, אִף חֶסְרוֹ יִדוֹת-הַמַּעֲבוֹת
 מַעֲשֵׂה-אֲמוֹן, וְהִיךְ אִזְ חוֹשְׁלוֹן וְגַד מַסְקִירִים,
 הִיךְ עֶסוֹק כְּפֹלֵה וְעוֹשֵׂה כָּלֵב מְלֵא חֲבוּנָה.

415
 וְחָטִים לֶה רְגֵל־הַנֶּסֶחַ, הוּא כָּאוֹ וְחַמְשֵׁי עָרוֹן.
 וְהָאֵת, חֵשֶׁה לְקִרְאָתָהּ כְּרִישָׁה בְּעִיפֵי-הַפִּאֲרָתָהּ
 אֲשֶׁר-הֵחֵז וְהַנְּעִימָה, הוּא אֲשֶׁר נִכְחֵד-הַרְגֵלִים,
 אֲחֻזָּה אוֹתָהּ כִּידָה, וְחֵשֶׁה אֶת-קוֹלָהּ וְחֵאמֶר:

420
 "חָטִים אֲרַכ־הַשִּׁלְמָה, שְׁלֵמָה זֶה כָּאוֹ אֶל-בִּיחֻתְנוּ
 הוּי, הַכְּבוֹדָה וְהַנְּעִימָה, וְאִף אֵינֶךָ מוֹרֵבָה לְכַמְרָנוּ
 אֲפֶס הַפִּנְסֵי לְמַעַן אֲכַבֵּד כְּמַתְנוֹת הָאוֹרְחִים".

425
 כָּכָה הַכִּישָׁה עַל-כִּפְסֵא עֲשׂוּי בְּמַסְקוֹרוֹת כֶּסֶף,
 אִף הוֹלִיבִיחָהּ אֲמוֹן, וְחֵשֶׁה הַשְׁרַפְרָף לְרַגְלֵיהָ,
 לְמַעַן מַעֲשֵׂה-אֲמוֹן, וְחֵשֶׁה הַשְׁרַפְרָף לְרַגְלֵיהָ,
 כְּרֹאֵה לְהַפְּסִיטוֹס הַחֲמִישִׁי הַמַּצֵּינָה, מִמֶּנּוּ וְחֵאמֶר:

430
 "וְחֵשֶׁה, הַפִּסְטוֹס, הַלּוֹמֵם כִּי חָטִים לֶה זֶכֶר אֵלִידִי"
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:

435
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:

440
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:

445
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:
 הַשִּׁיב לֶה אֲמַרְיוֹ נִכְחֵד-הַרְגֵלִים הַמַּצֵּינָה:

אך את־רצתו פטרוֹקולוס הלפיש את־קל־קלי מלחמתו,
 שלחו אל המלחמה, ורבים העם אשר אתו.
 לחמו אותו יום כולו על־יד שער סמנה, והיו
 לפרים העיר באותו־יום אלמלא אפולון, שהרב
 מתוך החלוצים את־בנו של־מנסיס האביר, שהמיט
 חרב ושואה על־סורוים, ויחונן את־הקטור המתלהו:

455
 לכו אבקשה פניו, אחזקו ברקיה, עשה נא
 לנו אבקשה פניו, קצרו־הימים וקובע־מלחמה וקצרות
 מאת עם־פרפות־קרוסלים מאמות אותו וסותרת,
 ען כי נשקו שלו אבד עמיתו הנאמן,
 460
 איוים הכותו, וזה מתפלש על־אריך ונעצבי.

השיב אמרתו לה נכד־הרגלים המהלל, וישו:
 חוץ ואמצי, ולבד אל־יוסף וידאג לנו אלה,
 ויא ויכלתי למלט את־נפשו ממנו, לגונן
 עליו להרחיק ממנו את־רע הנגודה בבואה,
 465
 כאשר אביל להכיר לו כלי־מלחמה נחמדים,
 ויהי לו כראשונים, כל־אשר יראם ותפלא.
 ככה הביע ונטשה, בא אל־המפוחים והפנה
 אותם שוב כלפי האש, וצוה עליהם ועברו.

470
 וזה החתילו מפוחים עשירים מפוחים בכורים,
 ושנים חלופות ומפוחים רוחות מרוחות משנות,
 עם בכח להחיש ופעם לפגור מעשהו,
 אשר ייטב בעיני הפיסיסוס, פטוב לעבודה.

475
 ומצאש, בשלהבת, בידל ונחשת סמנה,
 שמור־התקב הטוב והקפץ, ואחר־כך התקפו
 על אדירים על־פניו, וישלח וימינו ויתפס
 ויתפסקת הפגדה, ויאתו בעצת ביד שמאלו.

485
 יחטים ארפת־השלימה שלמה זה באת אל־ביחמו,
 הרי, הפכוהו והנעימה ואח איהו מרבה להקדנו
 מדי־שאלתו הנודי, כי לפי צניו למלאמה,
 אם־אך בדי למלאמה, ואמאן אפסר למלא.
 נשאה חפסיו אמרתה, שופכת דמעתה נסעו:
 יאביל, הפיסיסוס, הולש בין האלות אשר באור־קפוסם,
 490
 אלה פמוני ובלבה יקפנו עני נעצרי

495
 הנה אך כי בחר ונס מפלו נרבה עצבוני,
 אותי, מכל־פנות־דיים נמו בודיעות בודאום,
 פלס בנו של־אימיוס, ואתה לו וסבלתי,
 500
 ואמגם על־קרוי ורצוני: ועמה הזמה תוצאנו,
 ישעב למעצבה על־ערשיו: אך בא עלי שפר על־שפר:
 נמו לי בו ונכני ללדת אותו ולטפחו

505
 ראשון בקהל הנבורים, וישגשג בחטר הרצנו,
 אכן גודלתיו כנצר כחלבת שודד־זרע פורקו
 וקאניית הפפופות שלחתי אל־חומות עיר אליון
 ללחום בסורוים: ואולם לא אשוב ואצא לקראתו,
 בשוכו מדי־המלחמה אל־ביחמו הנודד של־פלים.
 אפס גם בעודו במיים ורואה פני שמש כי יהל,
 הנה נשבר קנה חלקו, אני מצרתי־יד מהלשיע.

510
 ריקה – אשפר הפגוד לו נחמו אצילי אכיה –
 גול מדיו האיש אנמקנון השלילס בגוריים.
 לכו החמצב עליה נקאב: אולם הסורוים
 סגרו על־בני־האצייים את־זנבות הספינונו, ואין מוצא
 לצאת מקרב הממנה, וקמי בני הארגאיים
 באו בחתנה אל־בני וביגוס מסמנת וקרוית.
 השיב ויקים את־פניהם, לא יצא להסיר לשואה:
 515

ראשית מעשהו או עשה צנת אדירים וגזלה,
פלח מעשה אמו, וקפה מבריקה לה סביב,

שפה משלשת מתנוצצת ותלילה מעשה בקפה.

תמש שכבות לצפה, ועל-פני השטח העליון

יצר הרבה ציורים מצשדחושב בתקפה.

צר את-הגם ואת הארץ, ונעש את-פני השמים

שקש לא יגד קמת ואת-היגה במלואו,

פל-המנולות הרבים העוטרים לרקיע-שמים.

מושכות בימה ויש ונסיל - הענן פערירפם.

גם את הדפה הגדולה, המבנה מרפבת שקים,

עושה היא דרכה בעגול ועיניך בקסיל מתבוננה,

היא האתה שאינה סובלת פשטף אוקינולס.

עשה שתי צדים נחמדות ולשבות בני-אדם בני-חמדות.

אתה - מלאתי שאנו, קול חמו ומשמה-נגונות,

כלות יוצאות מחדרן באורים וגגהות אברקות,

נהגות דרך הקריה, קול שמחה ונגינת-חמנה,

נערים בחורים היוצאים במחולות מתנים אל-קולות

כנור ותלילים מרעים, ונשים נצבות ליד-ביתו,

צובאות על-פחתים וכלן מסתכלות-משחאות למחולות.

עם נאקפים פשוט במקום המשפט, כי שפה

משפט ריב אתה וחרץ וקטטה בין שנים אנשים

נצח על-קנס-הרג נפש. זה נשבע לפני העדה,

לאמר: שלמתי לפניך, וזה טעו: מאום לא קבלתי.

שנייהם רוצים שיוציא השופט לאור משפט אמת.

נפלג העם: אלה קראים לזה, ומשניהם - לשני.

פרדות מהמים העם, בתוך בנגוד-המולד

יושבים ומגי-העיר על-גפי אבנים מהקצעות:

505 חופשים במטות הפרדות, שקולם קול רונה וקצלצל,

אתר יקמו לקרואו וחורצים במקל משפטים.

שמים כפר הנהב קמחות בנגוד בתוך -

מתן שקרו לשופט, שטיב להוציא משפטם.

קריה שניה - שני צבאות עממים יצרו עליה,

חשים קליהם הנוצצים, הצרים שתי עצות להפיה,

אש-הירבו העיר או חלקי פחלקי נתלקו

אחרות העיר התמודה ואח-סוכה - הם והנצורים.

אלה אינם נשקעים, מתעתדים לשים המארב.

ולו תנשים הנקרות ותולדים הקטנים בחוקה,

לשם עליה ביהוד עס-זמנים כאים בנימים.

תהו תקפים ואדם ופלים-אתנה כראשם,

עושים עשויים וקב, ובגדי וקב עליהם,

אפים וגדולים, תמושים כראוי לאלים אדירים,

ונאם מרחוק, ואולם העם אשר אתם אה קטנים.

אנשהגעיני למקום שם אמרו לשבת במארב,

עוב לחל אשר שם צובאים עדרים לשקת,

שנו במארב ונשק-הנחשת הנוצי עליהם.

זוים מרגלים במרחק יושבים ואורבים בסתר,

תמים לעדרי העאו והפקר עקס-המרגים,

והו הגיע העדר ואחריו הרועים השנים,

אשר לא פללו תפכים, משעשעים נפשמ בתליל.

תאם - התנפלו עליהם, חשים, ונוללים ונוהגים

ודי תקר המקרוץ ועודי צאו צחות-הצמר,

ולו ותללים נתחמדות ואח-רועי העדר הרגו.

אלה הצרים בשער, בידן ששקעו קול שאנו,

ולתפלה בעדר, צלחו וצעלו על-סוסים

560 עורכים הפר אשר וקחו, פרי-מדות, ננשים עסקות
והח על-סעודת המקוצרים סלת-שערים בשפע.

והסיר וצר שם גם פרם כבד כגפן אדנת.

565 יפה עשית בונקב; ואלם אשכולותי משחירי

עמדי נשענים ליחדות עשויות הפסף הפרייר,

פני לז תעלה מכהילה נגדור-בדיל תקיפנו.

קפני רק אחד לקרם לעבר לפורמים ולנושאים,

לשגייע הקציר ופאו הבוצרים לבצרו.

570 וקיות פחולות וקצרים מלאים ששון עלומיהם

ישאו הפדות הממוקנים כדכש פסלולת הקלועות.

לז פתמון פתוד קננו ככנור נעים-קולות,

הולד ושנור בקול רך מנגינת לינוס הנאות.

ערה נחמדה מאד, נחור הקהל מפרפרים

קליות של-שקמה ותרושה, מפוזים ויוצאים פמחול.

575 הוסיף וצר שם גם עוד של-בקר מרימי-קרנים,

אה מהם עשה בדיל, ואלה מהם עשה וקב,

ויקה גועים בקמה וקשים מגדרה לדבר

אשר על-נחל מיר-רשע, על-יד שדמות קנה מתנודד.

והים ארבעה עשויים וקב מלנים העוד,

580 וקנה שני כפירי מתנפלים על-פדים החולכים ראשוני,

והשים פר גועה בקול גדול וסוחבים אותו, והוא נוהם.

והים-באים אחריהם הנצרים והקלבים;

והוא נחפז קרעו את-עורו של-פר-האדירי,

אלום מעי ומעלעים את-דקיו השחורים; שוא אמר

585 יעו לגרשם ושסו כהם את הקלבים הזרזים,

היה נרמעו לאחור, וראים לשלח כם שגם.

רמי-רגלים ומתרה יבאר-גועו אליהם,

יעמדו ואסרו מלקמה נקטל על-חופי הנחל.

585 זורקים אלה באלה חנינות עשויות נחשת.

קשטה ומבוכה נקות מחוהיללים בהמון פתור.

תופסים אדם עוד חי, אף נפצע, או שני לא-נפצע.

יש שיוסחכו גבר חלל כרגליו בשדה,

כגדיו אשר על-פתפיו מגאלים מזמזים זמיר-אדם.

גבריים נלחמים בקטל המונים, וכאלו הם חיים,

גחולים איש מרעהו פגור חללים נפלו.

הוסיף וצר חלקת שדה מחותה ניר כקרו כו-שמן,

שולש פקמים וחרש, וקב ורבים בו חורשים,

נוהגים עקוד הבקר ופונים גם הננה גם הננה.

וכאשר לשוב החורש והגיע עד-קצה פל-השדה,

והישו נגבר וברזיז כוס יזו מתוק פנפת,

נכסף להמר ולשוב עד-קצה גבול נירן העמק.

היתה החלקה משחירכה בחלקה שחרשו החורשים,

והסירי עשויה היא וקב, כי הפליא לעשות פעלו.

עמדי הקוצרים החופשים מגלים שוננים בידיהם,

נפלו שבליים המונים המונים בשודרה ארפת,

מאלמי אלמות כחבלי קמש שם אחריהם יבאו.

שולשה מאלמים נצבים, וילדים מלקטים שבליים

אמר הקוצרים ונושאים סתם אצילי ידיהם,

נשואים בלי-הנרתי; והפלוד נצב במקרם ומחיריש

אצל המשענת ובידיו המטה ולקבו שמת.

וְעַד לֹא מִצְחֹת לְשִׁקְוֵי מַפְחֵי-בְּדִיל גְּמִישׁ וְצִרְדָּה.
 וְכִשְׁהִשְׁלִים נִכְדֵי-הַרְגָּלִים הַמְהַלֵּל אֶת-מִלְאֲכָתוֹ,
 לְכַלֵּי הַנְּשִׂאָה, הַנִּיחָם מִיַּד לִפְנֵי הַנֶּחֱרָת אֲבִלִים.
 תִּפְתָּה חֲטִיטִים קִצְיָה מְרֵאשׁ הָאֵלִילִימֵפֹס הַנְּחֻמָּה
 שְׁלֵג-שְׁלֵלִים, וְהַנְּשִׂאָה מַעֲשֵׂה הַפִּיטְטִים בְּיָדֶיהָ.

עֹמְדִים קְרוֹבִים לְאַלֶּה, נֹבְחִים וְשׁוֹטִים מַפְנִיחִם.
 הוֹסִיף נִכְדֵי-הַרְגָּלִים הַמְהַלֵּל וְעַד כִּי נִרְמַח
 כַּעֲמַק מַחְמָדִים וְעַד שֶׁלֹּא צָחֹת-צֶמֶר מְקַסְפֹת,
 מְכַלְאֹת-צֶמֶר וְגִדְרוֹת וְסִפּוֹת הָרֹדִיעִים הַסַּפְנוֹת.
 הוֹסִיף הַחֲגֵר הַמְהַלֵּל וְעַד גַּם מַחְלוֹת מַחְנִים,
 מַעֲשֵׂה אֶפֶן, מַחְלוֹת שְׁעֵשֶׂה לִפְנֵי יוֹדִים

כַּעַד אֲרִיאֵדָה וְפַח-הַמְחַלְפֹּחַ מְקַנְטֹס הַרְחֵבָה:
 וְצֶמֶר מַחְלוֹת מַחְנִים בַּחֲרִים וְנִצְרוֹת תְּמוּדֹת,
 אוֹחִים אֶלֶה אֵת אֶלֶה בְּכַפּוֹת יוֹדִים וְרוֹדִים.
 אֶלֶה - צִיפֵן כִּד לִפְנֵי, וְאַלֶּה - גְּלִמּוֹת עֲלֵיחֵם
 מַעֲשֵׂה אֶרֶג, תְּמוּדֹת, רַכּוֹת מַחְרִירֹת בְּשִׁמְן.

אֶלֶה - כְּלִילִים נְחֻמִּים מְעֻסָּרִים לְרֵאשֵׁי, וְאַלֶּה -
 חֲרִיב-הַחֲזָקָה עַל-רֵקֶם עַל-תְּלִיָּה מַעֲשֵׂה-הַכֶּסֶף,
 יֵשׁ שִׁסְפֵנו כַּעֲגוּל, מְלוֹת רַגְלֵיהֶם וּבְמֵיאוֹת,
 שֵׁשׁ שִׁסְפֵנו כַּעֲגוּל, מַחְחֵהָ בְּיָדֵי שֶׁלִּ-קִּצְדָה,
 שְׂשִׂים כָּלִם כְּאֶחָד, מַחְחֵהָ הִיא בְּרֹדְצָה,
 אֶשֶׁר יִנְעֵה בְּכַפֵּי לְדַעַת הַטּוֹבָה הִיא בְּרֹדְצָה.
 וְיֵשׁ אֶשֶׁר יִצְאוּ כְּשׁוֹרוֹת, שׁוֹרָה כְּנֶגֶד רְעוּחָה.

הַמֶּחֱרָב נֶאֱסַף עֲלֵיהֶם, עוֹמֵד מְסַפֵּפֵל מַחְחֵלוֹת,
 נִמְחוֹ רַב נֶאֱסַף מְשׁוֹרֵר אֶלֶהי קוֹמָה,
 נִמְחָה כְּלִכְנֵי, וּבְחוּכִם מְשׁוֹרֵר אֶלֶהי קוֹמָה,
 פּוֹרֵט עַל-נֶבֶל; וְשִׁנִּים רְמֻזִים-מוֹקִינִים בְּנִיחָם,
 כִּינֵן שְׁתַּחֲלִיל לְשׁוֹרֵר, יִצְאוּ מְסוֹבְבִים בַּמֶּחֱדָה.

הוֹסִיף וְעַד גַּם אֶת-שֵׁטֶף מִי הָאֵלִילִימֵפֹס הָאֵימֵן
 סְבִיב עַל-שִׁפְתֵי אוֹתָה עֲנֵה - מַעֲשֵׂה אֶפֶן לְהַפְלִיא,
 אֵד כַּכְּלוֹתוֹ אֶת-מַעֲשֵׂה הַצִּנְה הַגְּדוֹלָה וְהַחֲזָקָה,
 יֵצֵר סוֹחֲרָה, הַעוֹלָה בְּנִגְחָה עַל-נֶבֶל שְׁלֵחָתָה,
 יֵצֵר לֹא קוֹבֵעֵ-אֲדִירִים, הַנְּחֻמָּה וְפֶה לְרִקְחוֹת,
 נִאֲחֵה וּמְקַשֵׁשׁ לְהַפְלִיא, וְיִצְיִית שְׁלֵחָתָה עַל-נֶבֶר.

20 ואתי ששמת את-לבו למראה הנגשק הנפלא,
 ושא אמריו לאמו, את אמרות הפנף ויען:

25 "אמי, אכן הפלים ששלח הפיטוס לי מתן
 מעשה אל הם, כוֹאֵזם כוֹרְמוֹתה לא יעשה כמותם.
 ונגי ואלקשם עתה: ואולם את-זאת אני נרא
 כוֹרְמוֹת פטרולוס ופשוטו על-גוֹת פטרולוס
 קודרו לחוכו וזרד הפצעים שתקפה הנחשת

30 "לפחות בקרבך הרמה ולשחית את-מראה-גוֹתו -
 ערבי רוחו עזבו - כל-פשרו ולך ויפקי".
 לו אמרית השירפה תשיס, לך רגלי-הפסוק:
 אל-נא חזאנה, בני, ולקבך אל-ידאב למו אלה:

35 ונגי ויאמור אני משפעת הנוכבים הפראים,
 אשר ישאמו לבלע בשר גפרים נופלים בקסל.
 אס-גם ישפכ ניחם לתקופת השנה הזאת,
 ויהי עליי פשרו פשקיה, או ויהי משקיה.
 אמה תקהל אטפה את-זאתיים הנודרים,
 שוב מתרון אפק זה באגמקנון המושל,

40 "סור התפו לקרב, קום ונגאורף הגבורהו"
 ככה הפיעה, ותפח בו לם אדירים רבי-עתק.
 וקפה בנחוריי פטרולוס בניו של-מניטיוס אמבורוסיה
 וקטר מארדים, למען לא יבא בבשרו הרקב.
 אל-שפת היס אז גם יצא אכילס הנגבר הנעלה,
 שועק, מריע נוראות, ויעורר את-אנשי-אפיה.

45 ולי-אנאשים שקרו שודים מקום פספינות,
 וי-החבל, כל-תפשי ההגה על-פני האניות,
 שיי האופים הממנים לחלק הלחם פספינות,
 מא גם הם לאספה, נקפצו, ועו אכילס

שיר תשעה עשר

תחנת אכילס שבכנר

ואאוס עטופת-הכרסם הופיעה ממי-האוקיינוס,
 עלתה להביא קיאר לכני נאלקמות והמתנותיה.
 ותטיס הגיעה לספינות וביזה כל-מתנות הפיטוס.
 קצאה אח-קנה את-אהובה נופל על-גוֹת פטרולוס,
 בוכה בקול רם, ומסכיב לו רעי-עמיתיו הרבים
 בוכים, אבלים, ומגש האם המקינה-כאלות,
 אחזה בידו, ותשא את-קולה ומעו ומאמר:
 "בני ובר פטני, ואס-גם לו ידאג לבני - נניחו
 וישקב, כי כעצת האלים הנצחיים הוא נפל.
 הא לך כלי התפארה, שעשה בשבילך הפיטוס,
 נאים כמותם לא ינשא כוֹאֵזם מעולם על-פתפירי".
 ככה הפיעה והניחה לפני אכילס הפלים.
 הרעים נוראות הנגשק העשוי מעשה אמן.
 חמו כלי-המלומידינים, והנפשים עו לא הרחיבו
 לחיות בו ולהתכונן, אך נרמעו אחור: נאכילס
 נאה הנגשק ומבער תמחו ומגדל, וקצינו
 תחת עפעפי הכריקה אש מתלשמת נוראה.
 תפס את-מתנות הקיור ששלח הפיטוס ונגל.

75 אשר מקטיל ימלטו ממחמת רמתו הקבדי,
 דבר אכיל, וכל בני-האכיים הדור-המשחוחת
 ששן, כי שב מתרוז אפן אכילס בודפלט.
 ושא אכירן אזי אנממנון המושל-בגוים.

76 ודך ממקומו שם ישב, ולא נצא בקטל פתור.
 יציעי חביבי, גבורי-זנאים העוקדים לארסו
 ערוך לשמע אל-קולו של-מי שהתעצב, ולא נאה

80 לנפל לדבריו, כי קשה הדבר גם לגבר מנפה-
 מי הוא ראשי אשר יוכל לשמע בתמוז והמלה,
 או כי ידבר בקהלי גם פעל קול גדול יפהל.
 תני אשפך את-שיתי לפני בודפלט, עם ארגוס,
 שקטו אלי, האוינו, למען תודעו גם כלם.

85 נמה ונמה פעמים לי אקרו בני-האכיים
 אף הוכיחוני בדברים, ואנכי מה פשעי חשאתי:
 ואס הראשם, והגורה וארנויס החולקה-בחסך,
 אשר בלבלו בינתי ובאספה החשונה

90 פו ביים שגולתי האשקר מיד בני של-פלים.
 אס אנכי מה פתי – האלה היא עוללה אלה.
 אשה הפכוחה, היא בחו של-זכס המתעה כל-אדם,
 וחת-איד ורבות רגלית, כי אינה נוגעת בחרקע,
 עושה את-דרכה פוסעת על-ראשי בני-אדם במעופה,
 ולעוה לב בני-אדם, ורבים קבר נפלו ברשעה.

95 ועם אחת העירימה גם על-בדוקרנוס, ונעליו
 אמרים כי חכם וגבר מקל-בני-האדם והאלים.
 וזה – ואם-אשה – צדמת, התעמנו בתככים ורמיה,
 וסו עמדה להמליט אלקמנה, האשה הנאה,
 אזואו הרקלים בהפי מעטרת בחומות הפצורות.

50 שב והופיע, כי זמן רב נזוד מקטיל-הנועות.
 באו צולקים על-ידי השנים, שני-עוברי-אדם,
 בנו האם של-טיס ואודיסס הגבר הנעלה,
 על-פירינדהים ולשענו, כי עוד אנושה סתם,
 ופשויות הקדמויות בחוד האספה ישבו.

55 אחרון בא והופיע המושל-קיס אנממנון,
 כואב גם הוא ופצוע, יען כי בני של-אנועות.
 קואו, הכהו ברמת הנחשת בקטל-הנועות.
 ואחר שנקבעו כלם כל-האכיים וקאו,
 נצב ביניהם אכילס קהיר-הרגלים וזדור:

60 "בני של-אטרס, האמנם הטבנו עשות אנו שנינו,
 אקה ואנכי, אשר מהיות מה לבנו עצבים
 קעסנו באף אוכל-נפש בשל הנערה השכונה.
 מחטב לו נפלה בתצי ארטמיס בעודה בספונה
 לום נהגתיה בשביתה, כהחרירי את-חומות לירנוס,

65 כי אז לא רבו אכיים שגרסו אדמה בשניהם,
 נפלים בוד משנאיהם, ואנכי אז שוהה בקצפי
 לשמחת לב הקטור והטרודים, אולם בני-האכיים
 ימים רבים, זמני, וקרו מזדנך ומדוני.
 אה מה שארע קבר ארע – ואם-גם דוה לבנו,
 אפס נכפס לבנו בחזוני, כי נטל עלינו,

70 הנני סובש את-קעסני, וביעו לא נאה ולא נאה
 להיות נוקם ונטור עד קז קל-הימים. מהרה
 צו על-פל-האכיים הדור-הישער והחלצו,
 למען אשוב ואצא לקראת אנשי-טרודיה לדעת,
 אם-באמת עולם רוצים ללוח על-יד האנויות.
 אד, כמזמני, רבים יגילו כנופסם ברקיהם

75 אד, כמזמני, רבים יגילו כנופסם ברקיהם

130 אפיו כי בער בקרבו ונשבע האלה התמורה,
 אשר אשה לא תשוב לעולם אל-הואליקפוס,
 או אל-שמי הפוכבים, כי מתעף היא כל-באי-שעולם.

135 פרה הפיש וישלשל את-אשה משמי הפוכבים,
 בקריו סבקה; ומורה הופיעה על-שדמות האדם.
 כמה פעמים גם נאנח עם ראה את-בנו הנגע
 ממת סבלות מעקפה ואי-כבוד פמצות אכרי-סחם.

140 זכה גם אני. קשהיה הקטור מנופה-הקובע
 פורץ בכני-הארגאים על-יד זנב הספינות השחורות,
 ופחד נזכרתי באשה היא אשר תהיה התעתי.
 אפס יעו אשמהי, כי זנב השני בינתי,
 ונני לזכר עוני, מתנות איז מספר לך אמו.

145 עתה הודרו לקרב, לך צו ועוררתי הצבא,
 ואת המתנות לך אביא את-כלו, כאשר לך אמר
 אקש אודיסס הנגבר העזלה בעל אהלך.
 אפס אס-הרצת, חפה, ואס-נקספה נפשה ללותם,
 ילכו הנערים ויביאו מעם-האניות, למען

150 תראה בעיניך את-חשורות-הקור אשר אמו לך עתה".
 השיב אמרו אקילס מהיר-הרגלים נישן:
 "אגממנון המולש-פגזרים, בודאטרס המהלילי
 רוצה אמה, הביאה התשורות קראוי, או יהיו
 לך - פטוב בעיניך, אך עתה נמהר נמו

על-המלחמה דעתנו. לא עת-דבריים לנו הפעם,
 או גו לפגר, כי רבה מאד העבודה לפנינו
 קראו שוב את-אכילס, ובין החלוצים פקשל
 מנה בעקבותו כבידו נחשתו פמערנות הסריוס.
 אלש אפס מכם מעיני להחגרות מלחמה באיבי".

100 זואיס הנה מתפאר בקנהו כל-האילים לאמר:
 שמעו נא לי, האוינו אקרי, גם אלים גם אלותו
 הנה אדברה באוניכם את-אשר ענה לי לפי.

105 יום זה מוציאך לאור עולם אילימה מעוררת-החבליים
 ויהו זה מוציאך לאור על-פל-המקלכות לו ספיב.
 גבר בודאוס, והיו מקלך על-פל-המקלכות לו ספיב.
 נצר משכט בני-אודס מיוצאי חלצי רומי

110 והנה הנגיבירה עמנו וכלכה חכמים ורמיה:
 שקר פפיה, ולעולם לא תמלא את-אשר דברתי.
 קוקה, היישובי באולילמפוס, ושבעיה חמורה תשבע,
 אשר אמנם הוא יקשל על-פל-המקלכות לו ספיב,
 אותו הנגבר שתמליט היום לאור עולם האשה

115 נצר משכט האדם ויוצא ורעד רדמך.
 קכה הפיעה; ולא הרגיש זנב בודקורונוס בחקכיים,
 נשבע לה שבעיה חמורה ועל-זאת נחם פמה וקמה.
 מקורה הרה נמרד מראש האוליקפוס הנגדול,
 זרדה לארגוס-אמיה, כי ידעה אשר שם נשואה

120 אשה סתמולוס הנדיבה, אשת המלך בודפרסוס,
 קרה וילד במעיקה ושבעה חודשי הרונה,
 תמוציאאו לאור עולם, אפס-גם לא כושנו - בן שבעיה.
 סגורה בעד רחם אלקמנה נמרקס מועד ציריקי.
 שקה ופפיק הפשורה, ומאמר לואוס בודקורונוס:

125 זנב אבינו, בשורה פפיה לה, נשמח אל-לכה.
 הנה פכר נולד הנגבור שייקשל בכל-הארגאים,
 זה הוא אכריסחוס, הוא בודסטמולוס בודפרסוס המושיל,
 בנך הוא, וכל יאה לקשל על-פל-הארגאים.
 סקה, ונצר מאד אים נחם והעמיק קלבו,
 מהר תפס את-אשה כחלחל-חיהר על-ראשה,

אחיה בן-אטרס, גם אתה חרדו מעמך מישירי
 אהי עמיתך, וביצעו איז גנאי זה פי ישא את שלומי
 ובר מושל בעמיו לאיש שהכלימו לפניהם
 ענה לו אנממנון המושל-בגברם, ונדבר:
 ילפי מה גביל מאד לדברך, פנו של-לארסם,
 ועו הוצאת לאור פל-דבר ודבר על-אפנו.

185

עם אתה-שבועה אשבע, ופרצו, פי לפי צנני,
 או לא אעשה שקר פופשי – ומה אכילס
 את עד אם-שכחי, ואם-גם מאד ישאף רוחו לקטל.
 ואחם גם אחם הכו פה עד אם-הביאו התשורות
 מה מן-אהלי, ונכרת הפרית והשבועה המדולה.
 ואחיה אפקיד בידך, ועלך לעשות מצותי.

190

כחך לך מן-האכילים הנערים הטובים כהמה,
 ומה יביאו התשורות מאצל-הספינות, פל-אשר
 אלוש אמרנו, ונתח לאכילס ונהגו הנשים.
 אפס שלמבקים הוא יחוש וקצא כהמה הגדול
 על-האכילים חזיר-בר קרפן לזכס ולשקשי״.

195

ואממנון המושל-בגברים, בן-אטרס המהלל:
 וישב אכירי אכילס מהיר-הרגלים ויען:
 ואת ואת ומה לדאג לאלה – ולי אעמה,
 ואשר נמצא מרצוע מקטל בזמן מן-הזמנים,
 וקנה בלבי חקתי, לא אשאף לקרב ומלחמה.

200

והנה עוד שוכבים מטערי רמח מתבוססים בדםיהם,
 וישאף הקה הקטור עת זאוס זננו המתלה –
 ואחם מבקשים פי נאכל, אני נפשי הימה בותרת
 וקלד על-האכילים פי ירדו לשער ונלחמו
 עת ישעמו לחם, ויהי עם-שקש שוקעם

205

לשיב אכירי אודיסס האיש רב-המזמות ויען:
 יאנאי אכילס הנעלה, אם-גם עצמת גברתי,
 אל-נא מצביא את בני-האכילים, העמים, על-אליון

195

לתגר מלחמה כטוריים, פי לא לזמן מועט נצאה
 לערוך קרב בהפגש שמי המפצרות בוסד
 פאשר יפה בשמים אחד האלים הגברתי.
 וסעוד בני-האכילים את-לפס על-יד האגיות

160

פלחם וינו הטוב, פי כאלה גם פה עם עצמה.
 יעו איז איש אשר יוכל לאטרס מלחמה על-צריי,
 ולחם לא ונא אל-פיו מאן הכקר ועד ערב,
 ואם-גם מאד נפשו חלטה לתגר מלחמה וקטל.

165

חוללים וכבדים אכירי, וקעב והצמא מצייקים
 לו עד-מאד, ומרסליו פלחמו וקשלו וקעוד.
 אולם האיש, אשר יסעד את-לפס בלחם וינו,
 יוכל לתגר מלחמה עם-אכירי הגברים יום תמים,

170

לפס חזק כחבו, מרסליו הם לא יקשלו
 טרם אספו את-ידם מקרב גם פל-יחור הגברים.
 עו וקפועו הצבא, וקיעו העים את-סעודתם.
 ונאממנון המושל-בגברים הוא וביא התשורות

175

אל-האספה בקהיל, ונדאום פל-האכילים
 שם בעיעיהם, ולפעו ישמה גם לפד עליהם,
 וקמד במחוד הארגאים וישפע שם שבועה חמורה,
 אשר לא עלה לעושה ולא קרב אליה מעולם
 כדרך הגברים הנשים, כדרך הארץ, הוי מושל.
 ולפס אהר אל-חוסר להקשות, או נרד בחבה,
 אתר קרפ הזכח את-משמת-השקנים באהל,
 לפעו לא חמסר פל-דבר אשר לך היא בצדקה.

180

- 235 פקדה זו בקפיקה נרצפה לאיש אשר יאמר
 לקרות אצל הספינתים, אך נעלה נחזיו פלגו
 נאמר הקטל האים בטרודיים מניני-המוסוים,²¹⁰
 דבר ונלנה אל-בניו של-בסטור המהלל-באדם,
 אל-מייאונס ואל-מגם מנרעו של-פילס ואל-חזאם,
 אל-ליקומדס בודקריאון ואל-מלנפוס, ונחזו
 על-נלכו אל-אהל האיש אנפמנון בוד-אטרס,
 ונאשר צנה כו עשו, הודדו, שמעו וקשו.²¹⁵
 עני מצנבות הוציאו מאהל בוד-אטרס, כנאמר,
 נקלים אנגנון מבריקים ושנים-עשר סוסים נקרימ,
 ושני הוציאו את שבע הנשים הנערות היודעות
 ולאקת כלי-יד, והשמוניתי – בת-בריסס ופת-הלתונים,²²⁰
 ואל אודיסס הזנה, עשרת הכפר, והלך
 ונאש האכיים הנערים הנזשאים את-ימור המשורות,
 שמידים כמורה, כחוד האספה, ונקם
 אנאמפנון וטלהביוס, שקולו פקול האלהים,²⁵⁰
 ואל רעה-העמים המיצב וכדודי חזירן,
 ונציא בוד-אטרס ככפו את-מאכלתו, שהיתה
 וליה לו חמיד על-יד מער-החרב הגדול,²⁵⁵
 ויה משערות החזיר ונפרש את-פפיו שמיקמו
 ונהה לונס, וכני-ארגוס יושבים ונחשים פלם
 ונה כדח וכדיו לשמע אל-קולו של-מלה,
 ויה במפלח וישו, ויעניו משקיפות שמוקה:²⁶⁰
 שמעה לי, ונבם, כראשונה, הגדול והנורא כאלים,
 ויהליוס וקלי-האיריות ממתם לארץ,
 וישקיים בידתו לאדם הנשבע על-שקרו
 ויש נשבע, כי לא נגעתי בכפי כבת-בריסס,²⁶⁵
- 235 יעשו הכרה היפה, ונקמקם החרפה הגדולה:
 אולם אני עד אנקמה, גם להם גם מים לא אטעם,
 אכל לא נבוא אליפי, כי נפל פה גבר עמיתי
 מטעיו-הנחשת השנונה. עודנו שוכב באהל
 פונה כלפי הפתח, וקביב לו רעיו עמיתי
 עומדים אבלים, ולקבי אינו למו אלה הפעם,
 לבי להרג, ולקמים ולנאמת חללים נוראה!²¹⁰
 הושיב אמריו אודיסס האיש רב-הקסמות ונעו:
 יהוי, אכילס כודפלוס, הגבור בכני-האכיים
 אכן גברת ממני, עצמת, מאד נעליה
 ברכמה: אכל עיליתי עליה הרבה בעצתי.
 גדול אני בשנים והרבה אני יודע,²¹⁵
 לכו ישא לקבך ועד-שאדברה חשיעה.
 אדם חורג באדם ומהר ושבע מקטל,
 ורכבות שקלים שהפיל פה חרמש-הנחשת לארץ,
 אפס לא יארד הקציר, כי זאוס יכף המאונקם,
 הוא הוא החומר גור-דין של-מלקמות אדם באדם,²²⁰
 הו האכיים יכפו מתיחה, וליא כמקם היא מאכל,
 הנה פתחה וכתנה יפלו יום יום במלקמה,
 אמ-כיל-הימרים להם אה נחאפל – קמי ננפשו
 כל-הנאסאפס פמקרב נביאם לקברות כראוי:
 אפס גם נקשה לפני ואומי יום נכפה למו אלה,²²⁵
 ואלה שמלטו את-נפשם מחרב מקטל האים,
 המה נסעדו לפם כמאכל ומשמה, ולמעו
 נגביר חללים ונאפגי, עדתי נחשת מצקה,
 לאסר בלי הרף מלקמה כצירים; ואולם אל-יהיה
 איש מודיעים מפגרי, מחכה לפקודה הישנה.²³⁰

290 עקה כי שבתִי - והנה מת, המולש־לפגזים.
מקל לפני, כי קכה הנה על־הנה באתני:

אשׁי, הרפיכו לי אבי ואשׁי הקבדה, ראיתי
מקל מת מסצו־נחשת, כי נפל פשע־י עירי.

שלישה אחים חביבים קלד לי אפי הנהי,
קלס יחזו גזלם יוס־העברות האים.

295 גם לא נמת לי לקבות, פיום בו הפה אכילס
מור־הרגלים את־אשׁי נחרב את־עירי של־מינם.

גם הבסתתני, כי ישא אחי לאשה אכילס
ואחיו ויביאני אל־פחתה העיר באגיק

300 ותג פסוד מרמוזונים את־משתה חג חתונתו.
לכן כה אמר למת ואבקה לך כי נעמת:

קכה הפיעה בוכיה, גם נתר הנשים התאבלי
נכות לפטרולקולוס, אך בלכן אשה לגורלה בוכיה.

305 וקפי אכיקה התקבצו מספירב לאכילס מפעירים
נזפי יסעד את־לבו, ולא אהה האיש ניאנח:

יחת אבקש, עמייתי, אם־ישקם ממלאים שא־לתי,
אלא מפעירי בני לטעם ממשתה ומאכל יאכל,

לעד את־לבי, כי גדל יגוני, ולכי מאד דרר
עד ששקעה השמש אסבלה ואשא אנכי.

310 נכה הכיע אכילס וישלה את־יחור המלקים.
ישארן אך שני בני־אטרס ואודיסס הגבר הנעלה,

מטור גם אידומנס ופיננס הרפכ הלישי.
אחיו לשמח את לבו, אך לבו לא קבל חנחומים

315 יפי נמים עפרו וקרה המתאנ וידבר:
ותה גם אתה, האקלל, רעי־עמייתי קייח

גם לא אכפתי עליה ליהיות לי, לעשות דבר.
תפתי, ואיש בה לא נגע, היתה באהלי עמדי.

אך אם־שבעתי לשקר, ישלח בי נבס מגפופתי,
רבות ורעות, באשׁר יפקד על־נשקע לשקרי.

קט וישחט את־צואר החזיר בנחשת אכוריה.
קפכו סלתהביס, השליכו כמצולה הגזולה, בתהומות

גל־ששיקה למאכל לדגתהים: אפס אכילס
קם וידבר באוני בני־ארגוס השואפים־קרבות:

ינבס אביננ, מקוד פרעניות גדולות לאדסו
הו לולא אתה, לא היה מעיר קלפי בן־אטרס

את־חרון אפי ולא היה גוזל מפני הנערה
כפי חזקה על־קרתי, אך נבס פו יעז, ויהי

לקשול לבני־האביים, כי יפלו כס רבים ויגרעו.
עמה שבו נאכלתם למען נאסר תקלל.

קכה הכיע, ופטר חיש־מחר את־האספה.
הלך איש לספינתו, מהרו, סביב נמוצו.

כנסו המרמוזונים אמיצי־הלב את־התשורות,
הלכו הריבאו לספינת אכילס החזקה־לאלים

וקאהלים הניחזו: הושיבו שם את־הנשים.
כאו המשחרים הנערים ודפקו הסוסים העזרה.

אפס בת־כרייסס החזקה לאפודוטיטה הנהובה,
היא, פשראתה פני־פטרולקולוס המסעו־נחשת,

נפלה על־גבו ונחבר, התאבלה ותשרט כפפיה
חנה וצוארה כנח וגם את־פניה הנאים.

נשאה את־קולה האשה החזקה־לאלות וחקוננו:
יאי לי, פטרולקולוס הניקר ללפי תאקלל באדסו
הפה עוזד כחיים ונחמיה, כונתי קאהלי,

345 שפא אינג מוסיפה דואגת כלל לאבילי
 וקה הוא יושב על-יד האגרות, רמות-החרטום,
 נפת לרעו אהובו, ויתור השרים כלמו
 וישיבם וסועדים לבם: אף הוא לא טעם, לא שחה.
 וקרי אליו ושימי כלבו הנקטר הנעים

350 סח והמריצה, ואחנה השחוקה עוד טרם נזפר.
 וקח הנשר גדל-אבר מריע-במולו ומרד
 וקח האיתר מפורמו השחמים. ובני האבילים
 חוללים מודונים במחנה-הצבא, וחיש אל-אבילס
 עקב ותשם בלבבו אמברוסיה ערבה לחד אליו,
 ש מוהנקטר, למען לא יחליש הרעב את-ברקו,
 אורינו שבה אל-דיכל אביה שגיא-הכח.

355 ואלה משתפכים ויוצאים ממנו האגרות המהירות.
 נאותן פתי השלג הנופלות מני-זבס וצופות
 קיחת נשאות על-כנפי רוהי-שיל-צפון ורע-איתר, -
 וזה השתפכו מעל האגרות השחורות המונים,
 וזוה בעלות-טבורים וקובעים מבריקים על-סביבם,
 וזוה סחורות מאד בולטות ורקחים עשויים עץ-מילה.

360 וזה נגמם שמקנה, סביב הארץ שתקיה
 וזה מלחט הנחשט: ומרעם הארץ מסמח
 וזוה העם. ואבילס מודין בקרב השתנה.
 וזה נוראות פשעיו, ועינו בווערות פשלהבת,
 וזוה פאש-וועות, וקמרב לבו, לבי-גבור, שם קונו
 שש האים והשיגיא, כי מאד חרה אפו בטוריים.
 וזה את-מתנות האל, שעשה הפיטטוס בחקמתו.
 וזה פמקחות, וינעל לשוקיו הפמקחות הנאות.

365 וזה פמקחות, וינעל לשוקיו הפמקחות הנאות.

320 מכין באהלי סעודה משמחת נפש לשנינו
 זרין וחרוז, עת יצאו בני-האבילים חלוצים
 ללחם כפשיי הטוריים במלחמת-הנזעזעו הגדולה.
 עתה חלל פה תשכב, ואנכי מענה את-נפשי,
 אצום, לא אשמה, לא אכל, ואם-רבה הצידה באהלי,
 נעו כי נפשי לך תערוג, כי גדל השקר פאני,
 פשברי לו הגד הנדתי: הנה מת אבי הישיש,
 אשר ישפך דמעותיו הממות בארצי פמתיה,
 יעו אין אתו בנו, כי יעשה בארץ נכרית,
 נלחם כפשיי הטוריים בשל הלצה הנכוח:
 או כי מת על בני זה אשר אנדלו כמקורוס.
 אמ-אך פתיים עורדנו נאופטולמוס הנעלה.

325 וקיתה לפנים תקנתי בלבבי משעשעתני,
 לאמר: אני אמות הרחם מארגוס, ונת-הטוסים,
 פה בארץ טוריים, ואמה תשוב אל-פמתיה הנאות,
 תביא את-בני באניה משחירה ומחירה בפנים
 לביתי כמקורוס הנאות ומראה לו, דבר אין נעדר,
 הוני ורכושי, עבדי, גם את-דיכלי הנשא.
 יעו כי פלס, אזמה, ששב זה כפר עם-אבותיו,
 או אם עורדנו פתיים הוא מוסוה לליות מנצא
 פעצר וקנה ויגונים, וכל-הימים מחפה

330 לביאת המלאה המגיד הפשוטה הרעה, כי מת בנו,
 ככה סח מחוז כפי, הנמנים גם הם נאמתו,
 איש איש כי נזכר באלה שנעש אחריי כפיתו.
 ראם כודקורנוס באבלם ונכמרו רחמיו עליהם,
 דבר מני לאחנה ויאמר את-אמרות-הכנף:
 יפתי, שלקה מהרת פה, ונמת הנגבר לגמרי

335 וזה פמקחות, וינעל לשוקיו הפמקחות הנאות.

340 וזה פמקחות, וינעל לשוקיו הפמקחות הנאות.

345 וזה פמקחות, וינעל לשוקיו הפמקחות הנאות.

ועל אחריי התיצב אכילס מזוג לקטל
ועב מפויצ בנישקו, זנקו להפריזו כהלו.

400 רעים בקולו נודבר אל-סוסי אבירו ויאמר:
עממות ובליוס, פרי-בטן פודדגו, מטוסים הליו:

405 וקח היטיבו וחשבו למלט את-נפש רזקכם
אל-עלמרת ונציאם, עם גשוב שבצי-מלחמה,

410 ענה לו פסנתוס העו וקמירי-הרגלים מסתח
אל רכף את-דאשו, נחפול הרעקה ונדודו,

415 ונפרי-הארץ הגיעה, כי זרוד הקולר פריצה
והת-הזולעות היא נטעה בקרבו את-קולו:

420 עם הפעם נפלט תמיה, אכילס העוו:
עם ויקד ככר קרב, ולא באשקמנו אמתו,

425 אשמת האל זה הגדול והגונן זו הפל-לילה.
א באשך פצנונו או היו רגלנו עצלות

430 ואל הפוריים את-נשק פטרזקולוס האישי מעל כחפיו.
א כי האדיר פאלב, בודלטו ופת-המחלפות,

435 ועל הוילוצים נוחנו את-הקטור המחלה.
עו ונחישת, נעופה ברוח ופירוס, שעליו

440 ויחורים, שהוא הוא המהיר פרוחוחו כמבל, גם אמת,
עוה היא אשר מפל פינדו של-אל ושל-אדם."

445 טים אמרנו, ויסקרוו בעד קולו קהל האריניות.
עוה לו מתוה חמה אכילס מהירי-הרגלים:

450 עממות, מה חננבא לי מות? איז לך צרך פאלה:
עוה גם נפשי אנכי יודעת, כי פה על למות

455 ויחמ מאבי אהבתי, מאמי הורתי: ואולם
עוה לא אדע עד אם-הלאיתי הפוריים בקרבות."

460 ענה ויחפס בקול גדול את-סוסיו תמימי-הפוסה.
עוה לא אדע עד אם-הלאיתי הפוריים בקרבות."

370

פיליות-היפי ופרפנות הפסו להנה לרכסו.
אחרי-כן הלביש את-חזו מסביב סתרה מבריקה,

375 חלה על-שכמו את-חרב הנחשת לה מסקרות פסה,
תפס בקיזו השריו הגדול וקבר-המשקל

380 מפיק נגהו למרחוק, ודומה לסהר בחוש.
קשל ללהב מופיע על-רומב-הים לשיטים,

385 אש מתלקחת על-פסגת הקורים הגבוהים לבדה
בספק בודדו, והפה נשאים משער נוספה

390 בקרובי הים רכ-הזוגה על-פרקם והרחק מרעים,
פיללת-היפי. ויהם קובעו זה קבר-המשקל,

395 קסה בו ראשו: ומראה הקובע הנעטר רעמה
כלוכב הנגה, ורעמת-חוקיב מנפנפת לו סביב,

400 כאשר עשה הפיסטוס והצמיד מסביב לכרבלתו.
החל אכילס, הגבר הנצלח, מנפה את-פליו

405 עליו, אסיאים ואם-בם אכירי זויים פנקלו.
היו הם לו כפנפים מניפות את-רועה-העצים.

410 עמד והוציא מפניו בידונו של-אביו הגבור,
כידוד חזק ואדיר, איז איש ביד פל-האיכיי

415 אשר ינופה הפיליו, וקידודו שגרו לאביו,
עצו עץ-מילה מפיליו, וקידודו לאיד לצפוניים.

420 קרת על-פסגת הר-פליון להיות לאיד לצפוניים.
ואבטומודו ואלקומוס נהגו הסוסים ור-תמום,

425 רצועות מקאו ומקאו, ורסו הקניסו כפיהם,
מתחו המושכות הנטויות מרסנים אל-אחוריהם,

430 פלפי פסא הרקב, ואלבטומודו מהר ותפס
פריזו המגלכ המבריק, וקפסז למחוד המרבלה.

435 פריזו המגלכ המבריק, וקפסז למחוד המרבלה.
פריזו המגלכ המבריק, וקפסז למחוד המרבלה.